

סיפורים לשולחן שבת- גלגולה של מפה

בדרכו הביתה הבחין בבאזר לצרכי צדקה שהתקיים בבית עסק מקומי, ונכנס לשם. אחד הפריטים שעמדו למכירה הייתה מפת שולחן יפהפייה בצבע שנהב, רקומה בעבודה יוצאת מן הכלל ובצבעים נאים, כשמגן דוד רקום במרכזה. היא הייתה בדיוק בגודל הנדרש לכיסוי החור בקיר הקדמי של בית הכנסת. הרב קנה אותה ופנה לחזור לבית הכנסת, חשב שכך יוכל לכסות בינתיים על מראה הנזק. בינתיים החל לרדת שלג. מן הכיוון הנגדי הבחין באישה מבוגרת רצה בכל כוחה במטרה להגיע לאוטובוס שעמד בתחנה, אך הוא נסע. ריחם עליה הרב והזמין אותה להמתין בתוך בית הכנסת המחומם, עד שיגיע האוטובוס הבא, 45 דקות מאוחר יותר. הקשישה הודתה לו, ולקחה לעצמה כיסא בפינת בית הכנסת. בינתיים ניגש הרב להביא ציוד שסייע לו לתלות את המפה בצורה הטובה ביותר. כשפנה לאחוריו, הבחין הרב באישה שקמה ממקומה ופנתה למעבר המרכזי בין הספסלים - כשפניה ללא צבע. "רבי, מהיכן השגת את המפה הזאת?" שאלה בקול צרוד. סיפר לה הרב על הבזאר, והיא ביקשה ממנו לבדוק בפינה הפך הרב את המפה, EBG. הימנית התחתונה של המפה, אם רקומות שם האותיות וגילה את האותיות הרקומות. "אלו ראשי התיבות של שמי", סיפרה האישה והרחיבה, כי את המפה היא רקמה בפולין, 35 שנה קודם לכן. היא סיפרה לרב כי לפני המלחמה היו היא ובעלה אנשים אמידים. כאשר הגיעו הנאצים היא אולצה לעזוב. בעלה היה אמור לבוא אחריה כעבור שבוע, אך הוא נתפס, נשלח למחנה - ומאז לא ראתה עוד את בעלה או את ביתה. הרב רצה לתת לה את המפה, אבל היא שכנעה אותו להשאיר אותה למען בית הכנסת. הדבר המינימאלי שיכול היה לעשות למענה, היה לקחת אותה לביתה בצדו השני של 'סטאטן-אילנד'. מסתבר שלברוקלין היא מגיעה למשך היום כדי לעסוק בעבודות ניקיון למחייתה. בליל פורים הייתה להם תפילה מקסימה. בית הכנסת היה כמעט מלא. בסיום התפילה ברכו הרב ואשתו את כולם ליד דלת היציאה, ורבים אמרו שיש בכוונתם לבוא שוב. אדם אחד זקן, שאותו הכיר הרב מן הסביבה, המשיך לשבת על אחד הספסלים ולהביט, והרב לא הבין מדוע הוא אינו עוזב. לבסוף קם האיש וניגש לרב. הוא שאל היכן השיג את המפה שתלויה על קיר המזרח, מפני שהיא זהה לזו שאשתו רקמה שנים קודם לכן כשגרו בפולין לפני המלחמה, וכיצד זה ייתכן שתהיינה שתי מפות כל כך דומות?! הוא סיפר לרב כיצד הנאצים הגיעו, כיצד הוא אילץ את אשתו לברוח למען ביטחונה וכי היה אמור לבוא אחריה, אבל נעצר ונשלח למחנה. הוא לא ראה את אשתו או את ביתו מאז, זה 35 שנה.

הרב ההמום שאל אותו אם הוא מוכן להצטרף אליו לסיור קצר. הם נסעו ל"סטאטן-אילנד", לבית שאליו הסיע הרב את האישה שלושה ימים לפני כן. הוא עזר לו לטפס במעלה המדרגות אל דירתה של האישה, הקיש בדלת - וראה איחוד משפחה של ליל פורים, גדול מכל דבר שיכול היה לדמיין.

חידות בתמונות לפרשת וישב

רוצה להיות אדם... " - בדרכי הרב קפח זצ"ל."

"למה אתה מעשן?" שאל הרב קאפח את האדם שפגש ברחוב, כאשר הוא מעשן סגריה.

למה אני מעשן?" שאל האיש המופתע. לא מבין מי זה הרב שפונה אליו סתם כך" ברחוב, ושואל את השאלה המוזרה. הרי מה זו הבעיה שלו? למה שהוא יחליט לי אם אני מעשן או לא?

"אני מעשן כי זה כיף לי!, כי התרגלתי לעשן. אבל למה בכלל אתה שואל?" שאל האיש את הרב.

"כי אני אוהב אותך. אני אוהב כל יהודי. כואב לי לראות יהודי שפוגע בעצמו. ולא משנה איך הוא פוגע בעצמו. ברור שמי שמעשן פוגע בעצמו" ענה הרב.

"אז מה אתה חושב עלי?" שאל האיש.

"אל תפגע ממה שאומר לך. אבל זה נכון גם למי שמעשן, אבל לא רק למי שמעשן!" "למה אתה מתכוון?" שאל האיש.

"ההבדל בין אדם לחיה, הוא שהחיה עובדת בלי לחשוב. הכל עובד מתוך אינסטינקט. היא לא חושבת, בדיוק כמו שאנחנו לא צריכים לחשוב שאני רוצה לנשום, כדי לנשום.

אבל בני האדם נבראו עם נשמה, עם שכל, שמאפשר להם לבחור מה לעשות. אנחנו בני האדם יכולים לבחור לעשות טוב או חס וחלילה - רע.

הקב"ה נתן לנו שכל, כדי שאנחנו נשלוט על הגוף שלנו, ולא הגוף שלנו ישלוט עלינו. כאשר אדם מעשן, או אוכל אוכל לא בריא, לעתים קרובות, כי זה ממש מתחשק לו, כי הוא מרגיש שהוא חייב את הממתק הזה, יותר מדי פעמים. זה אומר שהגוף שלו שולט על השכל שלו. כי הרי השכל יודע שהעישון לא בריא, שהממתק שסתם מתחשק לו, עלול להזיק לו. אבל לגוף שלו יש יותר כוח מהשכל שלו, והוא מעשן או אוכל אוכל לא בריא, סתם.

והרי אנו רוצים להיות במדרגת אדם, שהנשמה והשכל מנחים אותו, ולא ההרגשות הגופניות, עם כל חשיבותן.